

Diasporic
Literature
2011

DIASPORIC LITERATURE -

ΛΑΣΚΑΡΗΣ ΖΑΡΆΡΗΣ

10 JANUARY, 2012 | CREATED USING FIVEFILTERS.ORG

Απροσδόκητο αεροπορικό ταξίδι

Η Ζιλιέτ με κοιτούσε ταραγμένη. Το πρόσωπό της ήταν κατάχλομο και όλο έριχνε νευρικές ματιές τριγύρω. «Κλείσε τα μάτια, της λέω, και φαντάσου κάτι εκπληκτικό ή ονειρικό. Για παράδειγμα, πήγαινε πίσω στην παιδική σου ηλικία και πλάσε την εικόνα της γιαγιάς σου, τη στιγμή που σε κρατούσε στα γόνατά της και σου έλεγε ιστορίες ή σκέψου μια μεγάλη σου επαγγελματική επιτυχία». «Μα η γιαγιά μου πέθανε πολύ μικρή, Αριστείδη, πριν γεννηθώ εγώ και δεν πρόλαβε να με πάρει στα γόνατά της» απάντησε εκείνη συνοφρυωμένη. «Ε, τότε θυμήσου μια εξαιρετική επιτυχία. Αναλογίσου με ποιο τρόπο αντιμετώπισες την πραγματοποίηση μιας φιλοδοξίας σου, πώς αντέδρασες σ' ένα ευχάριστο και ανέλπιστο νέο; ... Continue reading →

Τα θλιμμένα βράχια

Κατά τη διάρκεια της δημοσιογραφικής μου σταδιοδρομίας έτυχε να βρεθώ αντιμετώπος πολλές φορές με το έγκλημα και τις παράξενες εκδηλώσεις του. Αναρωτήθηκα επίσης, για τα έντονα συναισθήματα και τις πράξεις, ορατές ή μη, και για τα θαλά κίνητρα των ανθρώπων που εγκληματίσαν. Μια ιστορία, που διαδόθηκε μεταξύ των προσφύγων της Θεσσαλίας, μ' έκανε να βρεθώ στη Νότια Βουλγαρία το έτος 1951. Είχα αδιασάλευτη πεποίθηση πως αυτό που ακούγονταν καθημερινά σαν μύθος, δεν ήταν παρά μια αληθινή ιστορία. Έτσι βρέθηκα να παίρνω συνέντευξη από μια πολύ ηλικιωμένη γυναίκα, προσπαθώντας να ξεκαθαρίσω το τι πραγματικά συνέβηκε τότε. Continue reading →

Η ιστορία της πέτρας

Ο Λουκάς καμάρωνε πάνω στο βράχο και έπαιρνε διάφορες πόζες μιμούμενος αγάλματα με αυστηρή αρχαϊκή γραμμή. Μετά ξεφούσκωνε από την προσπάθεια, οι μυς του χαλάρωναν για να ξεσπάσει σ' ένα ασυγκράτητο γέλιο. Η Αφροδίτη του παρακολουθούσε συνεχώς με το απαλό της βλέμμα και θαύμαζε τον ήρωά της καθισμένη στην αμμουδιά. Ο ήλιος λαμποκοπούσε στο λαδωμένο σώμα της. Continue reading →

Ο έρωτας του ζωγράφου

Ξέρει να διαβάξει καλά τους ανθρώπους. Του αρέσει εκείνες τις πρωινές, αφόρητες και ανούσιες ώρες να τις ξοδεύει στην παρατήρηση των περαστικών. Κάθεται έξω στη βεράντα και διαβάξει την αγωνία των ανθρώπων της μεγαλούπολης, τον φόβο τους. Με μεγάλη ευκολία διαπιστώνει πάνω στον χάρτη της ψυχής: στο πρόσωπο, αν η προηγούμενη μέρα κύλησε με ευχάριστες ή λυπηρές στιγμές. Αν ο σύζυγος μάλωσε με τη γυναίκα του, αν το μικρό παιδί δεν έλαβε το δώρο που περίμενε, αν η νοικοκυρά τρέχει να προλάβει τα ψώνια της τελευταίας στιγμής και ύστερα επιστρέφει απογοητευμένη στο σπίτι για να ετοιμάσει το φαγητό. Continue reading →

Το ίδιο ξημέρωμα

Λάσκαρης Π. Ζαράρης Ήμέρωνε Κυριακή. Ο ήλιος σε λίγο θα έπαιζε κρυφτούλι πίσω από τα σύννεφα. Δίσταζε να ξεμυτίσει και να εντυπωσιάσει τους αγουροξυπνημένους με το κόκκινο πρόσωπό του. Ήθελε να μείνει ακόμη στην αγκαλιά της νύχτας, να μετεωριστεί πριν παραδώσει το σώμα του στη μέρα. Γι' αυτό εμφανιζόταν σύντομα στον ουρανό κι όταν το μετάνιωνε, γυρνούσε προς τα πίσω. ... Continue reading →

Στην καταδικασμένη πόλη

Αψήφιστα το πήρανε οι εχθροί και ήρθανε ελαφρά οπλισμένοι μα ευθουσιώδεις λάτρεις των ιδεών... Όσο το χάος βασιλεύει κι η ένοχη σιωπή, Continue reading →

Μείνε μακριά απ' τη θάλασσα

Το παιδί χαμογελούσε στη θάλασσα κι εκείνη του έβρεχε τα πόδια. Πόθους χάραζε στη χώρα των ονείρων, στα γαλανά της κύματα το σώμα του ν' αφήσει! Continue reading →

Η θλίψη του τοπίου

Σαν να 'γειρε ο ήλιος κουρασμένος στη ράχη του βουνού. Των δέντρων το κλάμα το βουβό ανέβαινε θλιμμένο όταν τα φύλλα αρχίζανε χορό με του βοριά το κρύο άγγιγμα και κάποια ζώα σέρνονταν μελαγχολικά και πληγωμένα. Continue reading →

Μαυροντυμένα όνειρα

Κάθε πρωί, το χάραμα και λίγο πριν βραδιάσει, το πυκνό και ατέλειωτο σύννεφο, το μαύρο σκοτάδι πετούσε πάνω από τις σκεπές σε διάφορους σχηματισμούς πριν χωθεί για τα καλά στον επίγειο παράδεισό του, τα πεύκα. Κι εκείνη η απαίσια φωνή τους, το αντιαισθητικό κράξιμο σκορπούσε μια προστιθέμενη ανατριχίλα στο συνηθισμένο ρίγος που προξενεί η θέαση του συρματοπλέγματος. Continue reading →
